

ลับจากเสียง

ทดลองอ่านเสียง

Mysterious Sounds

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Karnsaii เขียน
กาลี่ (咖喱) ทาว
พิมพ์ครั้งที่ 1

ชุด Spirit's Love

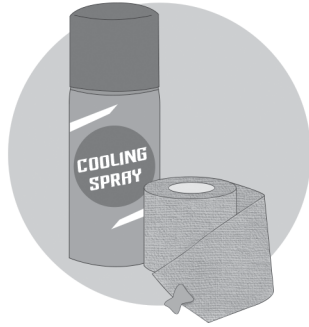

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สืบจากเสียง
Mysterious Sounds 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเราขอร่วมได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

นักอ่านเคยหูแว่วบ้างมั๊ย

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อ เสียงทักทาย หรือเสียงเตือนขึ้นมาเฉยๆ แต่พอหันไปดู กลับพบแต่ความว่างเปล่า ทำให้บางคนที่ขวัญอ่อนมากๆ หรืออยู่คนเดียวอาจขนหัวลุก หรือสะดุ้งโหยงได้โดยไม่รู้ตัว เพราะเราไม่อาจเดาได้เลยว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไร เสียงใคร หรือแม้กระทั่งเป็นเสียงของสิ่งมีชีวิตหรือไม่

เหมือนกับ 'พุดดั่ง' จากนิยายชุด Spirit's Love เรื่อง 'สืบจากเสียง Mysterious Sounds' ที่ได้ยินเสียงขอความช่วยเหลือดังมาจากหูฟังของเขาในคืนหนึ่ง และเสียงนั้นก็ไม่ใช่เสียงใครที่ไหน แต่เป็นเสียงของ 'อันดา' เพื่อนของเขาที่เพิ่งจะเสียชีวิตไปอย่างมีเงื่อนงำนั่นเอง ทำให้พุดดั่งต้องขอความช่วยเหลือจากคู่อริต่างคนละ แถมยังเป็นเพื่อนสนิทแก๊งเดียวกันกับอันดาอย่าง 'จิณณะ' ผู้มีสัมผัสพิเศษที่ไม่เหมือนใครอย่างการได้ยินเสียงที่คนทั่วไปไม่ได้ยิน

อันดาต้องการจะบอกอะไร จะใช้ความจริงเกี่ยวกับการตายของเขาเองหรือไม่ มาตามลุ่น ตามหลอน และตามสืบหาความจริงไปพร้อมๆ กับพุดดั่งและจิณณะได้เลย และขอเตือน...โปรดระวังข้างหลังคุณไว้ให้ดี!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาประกอบด้วยประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
การบูลลี่และการมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ
การแท้ง การฆาตกรรม และมีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

เสียงที่ 1

"แพ้อะไรก็ได้ อย่าแพ้วีศวะ"

พอพูดจบก็ได้ยินเสียงเพื่อน ๆ รุ่นพี่และรุ่นน้องที่คณะต่างพากันตบมือให้ร้อง เป็นอันรู้กันว่าคณะผมกับคณะวิศวกรรมศาสตร์นั้นไม่มีใครจะถูกกันสักเท่าไรในเรืองเกมกีฬา พบเจอกันครั้งใดเป็นต้องมึ่เรื่องมีราวกันตลอดเวลา อย่างว่าละ ด้วยความที่ทั้งสองคณะดันมีประชากรชายเป็นหลัก เลยทำให้เขม่นกันเป็นปกติ

พวกใครพวกมันเลยเหม็นกันง่าย ๆ เวลามีการแข่งขันกันที่ไรนอกจากต้องชิงชัยในเกมกีฬาแล้ว ฝึปากก็ต้องลับให้พร้อมใช้งานเพื่อชมขวัญคู่แข่ง อย่างการชิงชัยบาสเกตบอลเฟรชชีวันนี่ที่คู่แข่งเป็นคู่แข่งที่เจอกันนัดชิงแทบทุกปี ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะมาตลอด แล้วพอจบการแข่งขันก็มีบ่อยครั้งที่กอดคอกไปกินเหล้าด้วยกันเฉย

แต่สามปีให้หลังมานี้ คณะผมชนะมาตลอดวะ

ผมรวมให้ร้องไปกับเพื่อน ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงเสียงหนึ่งจากอีกฝั่ง ตะโกนขึ้นม่าว่า

"ชนะอะไรก็ไม่เท่าชนะวิทย์กีฬา"

ไอ้สัตว์

คราวนี้ผมได้ยินเสียงให้ร้องตบมือกันสนั่นจากพวกที่ใส่เสื้อช็อปนั่งหน้าสไลดอนอยู่สแตนด์ฝั่งตรงข้าม ผมควรจะมองผ่านไปเป็นเรื่องขำๆ เพราะการ

พูดจาหลับใหลปากถือเป็นสีล้นอย่างหนึ่งในการเชียร์กีฬา ซึ่งทุกคนเข้าใจได้ แต่มี
คนหนึ่งที่ผมหมั่นหน้ามันอยู่

'ฉินฉิน' คือชื่อของมัน ประวัติส่วนตัวผมไม่รู้และไม่เคยคิดอยาก
จะเข้าไปเสือก แต่มีข่าวเข้าหูมาเป็นระยะว่ามันเป็นนักบอลมหา'ลัยที่เคย
ติดเยาวชนทีมชาติ แต่บาดเจ็บต่อเนื่องจนต้องพักฟื้นอยู่นาน ตอนนั้นเลยเล่น
ให้กับสโมสรของมหา'ลัยอย่างเดียว

(อดีต) นักบอลดาวรุ่งกับสาวๆ นะเป็นของคู่กัน จำได้ว่าตอนปีหนึ่งสาวๆ
ที่คณะผมพูดถึงกันเยอะมาก เพราะมันได้คัดตัวจนติดเยาวชนทีมชาติรอบแรก
ผมเคยตามดูผลงานและเคยเชียร์มันช่วงหนึ่งตอนที่มันยังรุ่งๆ จนกระทั่งเมื่อ
ปีที่แล้ว

ผมยังจำวันแตกหักนั้นได้ไม่ลืม ตอนขึ้นปีสองผมเป็นที่เลี้ยงทีม
บาสเกตบอลเฟรชชี แล้วตอนนั้นโรงยิมที่คณะผมปิดซ่อมแซมเลยต้องพา
น้องๆ ในทีมไปซ้อมที่โรงยิมส่วนกลางของทางมหา'ลัย ซึ่งมันไม่มีปัญหาอะไร
ถ้าหากพวกคณะวิศวะ จะไม่มาแย่งสถานที่ฝึกซ้อม

ทั้งที่คณะวิศวะ มีสนามที่คณะตัวเองให้ซ้อมเยะเยะ แต่ด้วยเหตุใด
ไม่ทราบ ที่เลี้ยงทีมวิศวะอย่างไฉฉินดันพาพี่น้องมาซ้อมที่เดียวกัน แน่นนอน
ว่าพอเป็นแบบนี้เลยต้องผลัดกันซ้อม ตอนแรกก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่พอใกล้
วันแข่ง ต่างฝ่ายต่างอยากได้เวลาซ้อมมากขึ้น กลายเป็นกระทบกระทั่งกัน
บ่อยครั้งจนวางมวยกัน ซึ่งไม่ใช่ผมและมันหรอกที่จะพาดปากกัน แต่เป็น
พวกพี่น้องที่ตีกันจนเกือบโดนตัดสิทธิ์การแข่งขัน

ถึงแม้เรื่องนั้นจะจบลงด้วยดีเพราะหลังจากการแข่งขันจบก็จับมือ
ขอโทษขอโพยกันไป แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกหมั่นหน้ามันบอกไม่ถูก ในเมื่อ
ไม่ชอบขี้หน้า ผมเลยพยายามไม่สนใจ ส่วนหนึ่งเพราะผมเป็นพวกรักสงบ
ไม่ชอบมีเรื่องมีราวกับใคร แต่คนที่นั่งเก้าอี้ทั้งสองข้างอยู่บนสแตนด์ฝั่งนั้น
ซึ่งกดอิมมูมปากให้ผมนี้สิ

เฮ้อ มันคงรู้ตัวว่าผมมองมันอยู่

ใช้ผมมอง...และที่มองเพราะมันคือคนที่พูดประโยคเมื่อสักนี้จนเรียก

เสียงโห่ร้องชอบใจจากพวกพ้อง พอเป็นแบบนี้เลยอดใจไม่ไหวชูนิ้วกลาง
เนียนๆ ส่งกลับไปให้ทางอากาศ

ผมนะ!ไทยแท้ ถึงรักสงบ แต่ถ้าจะให้รบก็ไม่เคยขาดนะครับ

สัญญาณนิ้วกลางนั้นทำให้ฝายนั้นชะงักไป เป็นอันเข้าใจว่ามันเห็น
ของฝากผมแล้วและดูท่าว่ามันจะชอบใจถึงขนาดชักสีหน้าแวบหนึ่งแล้ว
กดยิ้มที่มุมปากอีกครั้ง

สะใจเป็นบ้า ผมแค่นิ้วชี้ให้มันก่อนที่จะมีใครคนหนึ่งเดินมาข้างๆ มัน
แน่นอนว่าการมาของคนใหม่ทำให้แทบทุกคนที่นั่งเชียร์กันอยู่หันไปให้ความ
สนใจ

"นั่นอันตานี้หว่า"

'ดัง' เพื่อนสนิทผมที่ผมแอบคิดไม่ชื่ออยู่ตอนนั้นสะกิดไหล่บ๊วยปากไปยัง
คนในหัวข้อสนทนา แน่แน่นอนว่าผมเห็นตามที่มีมันพูดแล้วจริงๆ ผมเห็นก่อนหน้า
ด้วยซ้ำ เห็นด้วยว่าอันตากำลังยิ้มหัวอยู่กับไอ้จิน

"ขวัญใจมึงเลยนี่ไอ้พุด"

'ตัม' เพื่อนสนิทอีกคนพุดขึ้น

มันพุดถูก เพราะผมคือแฟนคลับของ 'อันดา' นักแสดงหนุ่มที่แจ้งเกิด
จากการแสดงนำซีรีส์วายเรื่องหนึ่งเมื่อสองปีก่อน แน่แน่นอนว่าหนุ่มน้อยหน้าตา
น่ารักแจ้งเกิดชั่วข้ามคืนจากบทนั้น จนเป็นภาพจำของตัวละครที่ทำให้สาววาย
และผู้ชายที่ชื่นชอบความน่ารักแบบผมตกหลุมรักได้ทันที

ช่วงที่ซีรีส์ออนแอร์ อันดาเป็นที่พูดถึงมากๆ เพราะมีกระแสคู่จิ้นกับ
นักแสดงนำชายอีกคนที่เล่นคู่กัน จนฮอตทั้งซีรีส์และนักแสดงเลยก็ว่าได้ ผม
เห็นโลกโซเชียลลกล่าวขวัญถึงและติดเทรนด์ทุกสัปดาห์ที่ซีรีส์ออนแอร์

ผมเองก็เป็นแฟนบอยคนหนึ่งที่เคยตามไปให้กำลังใจเวลาที่เขามีงาน
อีเวนต์ หลังจากนั้นอันดาก็กลายเป็นนักแสดงเจ้าบทบาทยเพราะต้นสังกัด
ดันไปเล่นละครหลังข่าว และเมื่อปีก่อนบทที่ส่งให้เขาดังสุดก็คือบทหนุ่มน้อย
ที่ติดยาเพราะปัญหาครอบครัว ฝีมือการแสดงเป็นที่ยอมรับจนได้รับรางวัล
นักแสดงหน้าใหม่ อันดามีกลุ่มแฟนคลับเหนียวแน่นมาก และเขามีชื่อเสียง

ในด้านตีมาตลอด

จนกระทั่งชื่อของอันดากลับมาโด่งดังอีกครั้ง เพราะเมื่อหลายวันก่อน เขาให้สัมภาษณ์กับรายการบันเทิงที่หนึ่ง เรื่องที่เขาเป็นชายรักชายและมีคู่รักเป็นคนนอกวงการที่เป็น LGBTQ แน่แน่นอนว่าพอเรื่องนี้หลุดออกจากปากเขาก็เหมือนไฟลามทุ่ง แฟนคลับบางคนสาปส่งเพราะรับไม่ได้ที่นักแสดงที่ตัวเองชื่นชอบจากบทซีรีส์วายกลับยอมรับว่าตัวเองเป็นแบบเดียวกับบทบาทที่เคยได้รับ บางคนก็ตำหนิว่าเขาหลอกลวงและทำลายความรู้สึกของแฟนคลับ

แน่นอนว่าช่วงหลายวันนี้ชื่อของอันดาติดเทรนด์ทวิตเตอร์ด้วยกระแสร้อนแรงซึ่งมีทั้งให้กำลังใจที่เขากล้ายอมรับตัวเองกับสังคม และกระแสด้านลบที่รับไม่ได้กับตัวตนของเขา บางคนขุดคุ้ยชีวิตส่วนตัวของเขา รวมถึงชีวิตส่วนตัวของคนรักที่ถูกขุดออกมาประจาน

อันดาไม่ปรากฏตัวต่อหน้าสื่อมาหลายวันและไม่ให้สัมภาษณ์ใดๆ แต่ตอนนี้เขากลับมาปรากฏตัวที่การแข่งขันบาสเกตบอลเฟรชซีทีทีโรจิม ดูจากสีหน้าแววตาที่ยังยิ้มแย้มเวลาคุยกับเพื่อนแล้วผมก็เบาใจเล็กน้อยที่เขามีความสุขดี

ถึงแม้ 'เพื่อน' ที่ทำให้อันดายิ้มหัวได้คือ 'มัน' ก็ตาม

อันดาคืออนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ปีสาม ภาควิชายานยนต์ และเป็นเพื่อนสนิทกับคนที่ผมเหม็นขี้หน้า ผมพอรู้มาบ้างว่าแกังวิริยะของไอ้จิน นอกจากอันดาแล้วยังมี 'ทศ' หนุ่มเจ้าสำราญเพื่อนนักบอลที่มาห้ามทัพตอนที่คณะผมกับคณะมันพาดปากกันเมื่อปีก่อน และ 'อาร์ท' หนุ่มหน้าดีบ้านรวย แก๊งเพื่อนมันนี่อุดมไปด้วยผู้ชายหน้าตาฟ้าประทานกันทั้งนั้น

"กลัวอะ"

นอกจากบนสแตนด์จะมีนิสิตสองคณะนั่งอยู่แล้ว บริเวณตรงกลางสแตนด์ยังมีนิสิตจากคณะอื่นๆ ด้วย เพราะการแข่งขันรอบชิงนั้นนิสิตทั้งสองคณะจะมารวมตัวกันเยอะมากๆ ไม่แปลกหากจะมีสาวๆ และนิสิตชายคณะอื่นมานั่งดูด้วย

"ยอมรับหน้าตาเฉยได้ยังไงวะว่าตัวเองเป็นเกย์ออกสื่อ"

ผมนั่งฟังแล้วรู้สึกงูบโหวงขึ้นมาทันที

"แม่่งไม่อายหรือวะ"

สองคนนั้นยังซุบซิบกันไม่เลิก ผมเลยถอนหายใจแรงๆ แล้วพูดขึ้นว่า

"อย่ารู้สึกไม่ดีเวลาที่เขายิ้มมีความสุขเลยครับ ขณะที่เขายิ้มอยู่ บางที่ข้างในของเขาอาจจะพังทลายไปแล้วก็ได้ครับ"

สองคนนั้นหันมามองผมแล้วอึ้งไป

"ถ้ารับไม่ได้ที่เห็นเขายังมีความสุขดี ก็แค่อย่าใส่ใจ หรือไม่รับรู้ก็พอ..."

ผมยิ้มอ่อนๆ ให้สองคนนั้น "แต่อย่าเกลียดชังถึงขนาดไม่อยากจะเห็นเขามีความสุขเลยนะครับ"

ผมมองตามแผ่นหลังของสองคนนั้นที่รีบผุดลุกเดินออกไปจากตรงนั้น แล้วนึกถึงเรื่องตัวเองขึ้นมาแวบหนึ่ง อันดากล้ำหาญที่จะยอมรับหัวใจตัวเอง ขณะที่ผมไม่มีความกล้าแบบนั้น สุดท้ายก็ยอมปล่อยให้ความรู้สึกรักข้างเดียวยังฝังแน่นอยู่กับตัวเอง

ทำไม่กันนะ

ทำไมถึงไม่พูดออกไปวะ

"เจ็บมาก"

ไฉ่ดังตบเบาผม ผมยิ้มเจื่อนให้มันแล้วเหลือบตามองมือมันที่โอบบ่า ผมอยู่ใกล้กันแค่นี้ ใกล้กันพอที่จะมีโอกาสพูดออกไปตรงๆ ว่ากูชอบมึงนะดัง

กูชอบมึง

"อ้าว บุ่ม"

เสียงคนข้างกายรักมือเรียกเพื่อนสาวคนสนิท เธอเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มเราสี่คน และเธอคือคนที่ทำให้พวกเราทั้งสามสนิทกันถึงทุกวันนี้ บุ่มน่ารักสดใส สวมแล้วละที่ไฉ่ดังมันมีใจให้ ผมรู้มาตลอดว่าดังชอบบุ่ม แล้วไม่นานมานี้บุ่มก็เพิ่งตกลงใจเป็นแฟนหมาดๆ ของมัน เพื่อนรักของผมสองคนรักกันเป็นเรื่องน่ายินดี ผมควรยินดีให้กับความรักครั้งนี้

แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเจ็บแบบนี้

"มาๆ มานั่งนี่"

'ไฉ่ตั้งขยับออกเลื่อนตัวไปนั่งเก้าอี้อีกตัวแล้วปล่อยให้ว่างระหว่างผมกับมันให้บ๋มท่หลุดตัวนั่งลง ผมหลุบตามองพื้น จังหวะนั้นไฉ่ตั้งก็เลื่อนมือมาแตะบ่าผม

ตั้งรู้ว่าผมชอบไฉ่ตั้ง มันเป็นคนกลางที่มองเห็นความสัมพันธ์แบบรักสามเส้าระหว่างผม ไฉ่ตั้ง และบ๋ม ผมยังจำวันที่บ๋มถามผมตรงๆ ถึงความรู้สึกที่ผมมีต่อตั้งได้ เพราะบ๋มคงจะระแคะระคายอะไรบางอย่างมา

'พูดด้วย ภูถามจริงๆ นะ'

'...'

'มึงชอบตั้ง ไซ้มี๊ย ตอบภูที่ ภูไม่อยากจะให้มึงเสียใจ ถ้าภูตอบรับความรู้สึกของตั้ง'

'มึงชอบตั้ง ส่วนไฉ่ตั้งก็ชอบมึง...บ๋ม แค่นี้ก็พอแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับภูด้วยไซ้'

'เกี่ยวสิพูด ถ้ามึงชอบมันอยู่ตอนนี้ ภูจะไม่มีทางทำให้มึงเสียใจ'

บ๋มเป็นคนที่แคร่คนรอบข้าง เธอห่วงความรู้สึกผมจนผมนึกละอายใจ หากผมตอบไปตรงๆ ว่าชอบไฉ่ตั้ง มันอาจทำให้เพื่อนรักทั้งสองคนต้องลำบากใจ

'รับรักมันเถอะบ๋ม'

'แล้วมึงละพูด ภูไม่มีทางทำร้ายจิตใจเพื่อนรักภู ไม่มีทางแน่ๆ'

'ภูไม่ได้ชอบตั้ง'

ผมบอกบ๋มไปแบบนั้น

ผมโกหกเธอ

'พวกมึงสองคนเป็นเพื่อนรักภูนะเว้ย พวกมึงรักกันนะดีแล้ว ภูจะได้สบายใจว่าเพื่อนภูคบคนดี'

'...'

'แค่พวกมึงมีความสุข ภูก็มีความสุขแล้ว'

ตอนที่พูดออกไปแบบนั้นมันเจ็บมากไซ้มี๊ย เจ็บสุดๆ เลยวะ แต่ภูสาบานเลยว่าคำว่ารักจะไม่มีความหลุดจากปากภูไปเข้าหูไฉ่ตั้งแน่นอน

ผมเคยแค้นยิ้มเมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์วันนั้น ทำตัวเป็นผู้เสียสละ แต่สุดท้ายมานั่งเศร้าเป็นหมา นิ่งมองเขารักกัน

พระเอกส์ดๆ

เวรเอ๊ย

คนแพ้ก็ต้องดูแลตัวเองให้เก่งขนาดไหนวะ

"อะ"

บุ่มยื่นน้ำมาให้ผม ไม่ใช่แค่ผม เธอยังซื้อมาให้ตั้งและตัมด้วย ความดีของบุ่มทำให้ผมนึกละเอียดใจที่ยังตัดใจไม่ได้ ยังคิดเกินเลยกับแฟนหนุ่มหมาดๆ ของเธออยู่อีก

"มึงมาไม่ทันบุ่ม" ใ้ดั่งคว้ามือเธอไปกุมแล้วพยักพยิตมาทางผม "เมื่อกี้ ใ้ปวดดวงมันเทศนาคนให้ดูด้วย"

"เรื่องอะไรอะ"

ผมเบือนหน้าหนีตอนที่บุ่มยื่นมือที่มีผ้าเช็ดหน้าอยู่ไปเช็ดขอบปากให้ แฟนหนุ่มอย่างเอาใจใส่

"คนที่ว่าอันดาอะ"

บุ่มหันมายิ้มให้ผม เพราะเธอรู้อีว่าผมนะแฟนตัวยงของอันดา

"สวดซะใ้สองตัวนั้นแผ่นแนบเลย"

ผมส่ายหน้าไปมา

"คนล้มแล้วมึงยังจะข้ามเขาอีกเหรวะ"

"..."

"แค่เขาเป็นตัวเอง ทำไม่ต้องเกลียดชังเขาขนาดนั้น"

แค่เป็นตัวเอง

แค่กล้ายอมรับหัวใจตัวเอง...ความกล้าหาญที่ผมไม่เคยมี

ผมถอนหายใจพวักโทรทัศน์มีจอขึ้นมาแล้วกดเข้าไปในแอปฯ นกสีฟ้า ก็เห็นเทรนด์ทวีตอันดับหนึ่งที่คนในโซเซียลพูดถึงกันมาก ถึงขนาดที่ว่าติดเทรนด์มาหลายวัน

'#อันดาไม่แมนแล้วครับ'

อดอกหลอกว่าแมน @Dokkkk234

'มนตร์รักถั่วทองจะครองเมือง #อันดาไม่แมนแล้วครับ'

รักน้องอันดา @Andalovelove

'ทวิตนี้ @Dokkkk234 คือไม่มีมารยาทเลยคะ การที่คนคนหนึ่งยอมรับตัวเองได้ ทำไม่ต้องบูลลี่กันขนาดนี้คะ ฝากรีพอร์ตด้วยคะ #อันดาไม่แมนแล้วครับ'

หม่าหมิต้าอันดา @mysun009

'อัสดี เตี่ยวฤตบมาว่าลูกกู เขาจะเป็นอะไร กูก็รักเขาคะ สารະแนหนักนะ มึง กลับหลุมมึงไปเลย ถั่วทองพองงง แล้วติดแท็ก #อันดาไม่แมนครับ คือใครคิดแท็กกูจะสาป ตอนน้องเขาทำดีไม่เห็นเป็นกระแส พอมี่เรื่องแบบนี้พากันรุมด่า นิสัยวะ'

เปงคนหัวกลวง @eryu_45

'ได้ข่าวว่า #อันดาไม่แมนแล้วครับ คั่วกับเพื่อนที่คณะด้วย หลวมหมดแล้วมั้งชื้ออันดา นี่ไม่ชอบนางตั้งแต่เล่นชีรี้สวีลละ ดูแล้วไม่อิน บทก็บังมาก ดั่งได้เพราะหน้าตาล้วนๆ อะ'

ตะวันชอบดูชีรี้สวีล @tawan_ddc

'คำพูดคำจาบ่งบอกนิสัยเจ้าของทวิตนี้เลยอะ ความคิด ปสด. และโคตรไม่มีมารยาท'

Quote Tweet **เปงคนหัวกลวง @eryu_45** 'ได้ข่าวว่า #อันดาไม่แมนแล้วครับ คั่วกับเพื่อนที่คณะด้วย หลวมหมดแล้วมั้งชื้ออันดา นี่ไม่ชอบนางตั้งแต่เล่นชีรี้สวีลละ ดูแล้วไม่อิน บทก็บังมาก ดั่งได้เพราะหน้าตาล้วนๆ อะ'

อยากใส่ข้างดาวแล้วไปใส่หน้า*ง @dfcvis

'โซเชียลเป็นสังคมที่คล้อยตามเสียงส่วนใหญ่ ดูได้จาก #อันดาไม่แมนแล้วครับ การที่เราตัดสินคนคนหนึ่งจากข้อความที่คนมาแสดงความคิดเห็นแค่นี้ก็ข้อความแล้วคนเชื่อรีไปเป็นร้อยๆ พันๆ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วเขาอาจจะไม่ได้เป็นแบบที่ถูกพูดถึงก็ได้ ผมว่าเลิกได้เลิกเถอะนะครับนิสัยแบบนี้ เพราะมันคือการสำเร็จความใคร่ทางศีลธรรม'

"อันดาโดนหนักเหมือนกันนะ"

บุ่มที่ชะโงกหน้ามาดูหน้าจอโทรศัพท์ผมพุดขึ้น ผมพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะพิมพ์ข้อความลงในแอปฯ นั้น

พุดตัวเองคือสกุลเงินฮับ @Potduang_is_happy

'ให้กำลังใจอันดาครับ จริงๆ ไม่อยากติดแท็ก #อันดาไม่แมนแล้วครับ เลยอ่า ขอเพิ่มอีกแท็กเป็น #รอยยิ้มของอันดา นะครับ'

ผมทวิตไปพร้อมกับรูปของอันดาในอิริยาบถยิ้มที่ผมไปถ่ายมาจากการตามไปให้กำลังใจที่โอเวนต้งานหนึ่ง เสร็จแล้วก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มไปให้คนที่กำลังถูกกระแสดังคมด่าทออย่างหนัก ซึ่งเขาก็หันมาพอดี เขาจึงผงกศีรษะแล้วยิ้มให้ ผมยิ้มกว้างตอบกลับไป เป็นจังหวะที่เฝ้าหน้าจอนี้หน้ามาทางนี้พอดี

ผมเบะปากให้มันก่อนจะหันกลับมาเห็นคูรั๊กข้างกายแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

SOUND

หลังจากทนมองเพื่อนรักสองคนเอาใจใส่กันอยู่พักใหญ่ๆ พอถึงช่วงพักการแข่งขันผมเลยผละออกมาข้างนอกสักหน่อย บอกตรงๆ ว่ายังรู้สึกอึดอัดกับสถานการณ์แบบนี้

ออกมาสู่อากาศข้างนอกให้หัวสมองมันโล่งสักหน่อย

"พุดดวง"

ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเรียกผม พอหันไปตามเสียงเรียก ก็เจอเจ้าขอรอยยิ้มสดใสของเพื่อนต่างคณะที่คุ้นเคย

'ปิม' เป็นเด็กคณะจิตวิทยา คณะติดกันเนี่ยแหละ เรารู้จักกันเพราะเคย มีโอกาสทำค่ายวิทย์ฯ สุขภาพซึ่งประกอบไปด้วยสามคณะคือคณะผม จิตวิทยา และสหเวชฯ ด้วยกันมาหลายปี

ปิมคือผู้ชายที่ถูกจัดให้อยู่ในไทป์น้องที่น่ารักมากๆ นิสัยยังไม่ต้องพูดถึง เพราะเจอกันที่โรมีแต่มวลาอากาศดี๊ๆ ต่างจากเพื่อนสนิทมัน ปิมนะดีทุกอย่าง แต่ติดอยู่อย่างเดียว

ติดที่ปิมดันเป็นเพื่อนสนิทของไอ้จิน

ปิมเคยเล่าให้ฟังว่ามาจากต่างจังหวัดเลยมาเช่าบ้านอยู่กับไอ้จินและเพื่อนอีกคนที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์

"มึงมาทำอะไรที่นี่อะ"

"ไอ้จินมันชวนมาดูแลแข่งบาส"

ผมแค่นยิ้มทันที *นั่นไง แค่นี้ก็ถึงมันชื่อมันก็หลุดออกมาให้ระคายหูทันทีเลย*

"เห็นว่าวันนี้แข่งนัดชิงกับคณะมิ่งเทรอปอด"

"อ้อ" ผมยิ้มน้อยๆ

"กูเอาใจช่วยนะ"

เวลาปิมยิ้มแล้วน่ารักจริงๆ อดใจไม่ไหวต้องเอื้อมมือไปโยกศีรษะมันเล่น ผมยิ้มกว้างจนกระทั่งรู้สึกได้ถึงเงาทะมึนของใครบางคนมาหยุดอยู่ด้านหลัง แค่เหลือบตาไปมองความสุนทรีย์ก่อนหน้านี้ก็ลุดจวบจนแทบไม่เหลือแล้ว

เหมือนหน้ามันบอกตรงๆ

"อ้าว จิน"

ปิมโบกมือทักทายผู้มาใหม่ ขณะที่ผมหุบยิ้มไปทันที ก็นะ คนที่ทำให้ผม ไม่เก็บสีหน้าเลยมีคนเดียวเท่านั้น ซึ่งปิมมันรู้ดีว่าผมนะไม่ใคร่จะถูกชะตา

กับเพื่อนมันเท่าไร

"มึงมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะจิ้น"

"เห็นมึงโทรมาบอกว่าใกล้ถึงแล้ว กูเลยออกมาจับ ว่าแต่มึงมาถึงนานแล้วหรือ"

ผมยื่นฟังเงียบๆ

"เพิ่งมาถึงนะ เจอพอดดั่งพอดดีเลยคุยกันนิดหน่อย"

มันเหลือบตามองมาทางผมแล้วกดยิ้มมุมปากให้ ถ้าไม่อคติจนเกินไป ใจจิ้นมันเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมากๆ คนหนึ่งเลย หน้าคมคิ้วเข้ม ผิวสีแทนแบบไทยแท้และมักจะมีรอยยิ้มแปะอยู่บนใบหน้าเสมอ แววดาตุ้ที่เล่น รูปร่างสูงใหญ่ ส่วนสูงน่าจะเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรไปไกลพอสมควร เวลายืนกับเพื่อนสนิทอย่างบีมแล้ว บีมสูงแค่หน้าอกของมันเท่านั้นเอง

ขณะที่ผมเทียบว่ามันสักสองถึงสามเซ็นต์ได้

"คุยอะไรกันอะ คุยด้วยสิ"

มันพูดยิ้มๆ

"พวกกูคุยกันเสร็จพอดี้ กูขอตัวนะ"

ผมพูดขึ้นก่อนจะผละไปเข้าห้องน้ำ ไม่สนใจสีหน้าของคนด้านหลังด้วย ว่ามันจะรู้สึกยังไง ผมทำธุระส่วนตัวก่อนจะต้องชะงักที่หันไปเห็นคนที่ผมเหม็นหน้ามายืนถืออยู่ที่โถข้างๆ

มันเหลือบตามองแวบหนึ่งแล้วกดยิ้มมุมปาก

"เกลียดช้ำหน้ากูนขนาดนั้นเลยหรือ" มันถามยิ้มๆ "ตั้งนานแล้ว ยังโกรธกูไม่หายอีกหรือ"

ผมเม้มปากแน่น เรื่องที่เขม่นกันนั้นมันก็ตั้งปึกว่าแล้ว ที่ผมเคืองมันไม่หายคงเป็นเพราะวันนั้นที่เด็กคณะผมตีกับเด็กคณะมัน ผมเข้าไปห้าม จนถูกลูกหลงต้องใส่เผือกที่แขนข้างหนึ่งนานเกือบเดือน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มันหายไปตัดตัวทีมชาติ ก่อนจะมาพร้อมอาการบาดเจ็บและพักยาวมาถึงทุกวันนี้

พี่เลี้ยงทีมบาสเกตบอลคณะวิศวะฯ ที่ไม่ใฝ่หัวมาดูแลลูกทีมซึ่งเปิดศึก

ชัดกับฝั่งผมจนเรื่องเกือบบานปลายทำให้ผมหมายหัวมันตั้งแต่นั้นมา ผมนึกเคืองมันไม่หาย เพราะมันไม่เคยเผลอหัวมารับผิดชอบอะไรหรือขอโทษทางฝั่งผมเลย เห็นแต่ไอ้ทศกับไอ้อาร์ทและรุ่นพี่มันเข้ามาขอโทษพวกผมเท่านั้น

ส่วนคนที่ เป็นหัวเรื้อนนำทีมเด็กวิศวะมาซ้อมที่โรงยิมส่วนกลางจนเกิดศึกนั้นนายหัวเข้ากลีบเมฆ เอาจริงก็อยากจะเข้าใจว่าที่มันหายไปเพราะถูกเรียกให้ไปคัดตัวทีมชาติ แต่ภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มันก็ควรจะได้รับผิดชอบอะไรบ้าง ไม่ใช่หายไปเฉยๆ แบบนี้

"ทำยังไงถึงจะหายโกรธล่ะ"

ผมเหลือบตามองหน้ามันแวบหนึ่ง ระหว่างนั้นไอ้ตั้มก็เดินมาเข้าห้องน้ำพอดี ไอ้คนที่ยืนจ่ออยู่ข้างๆ กันนี้เลยผละไปล้างมือแล้วเดินออกไป

ผมมองตามแผ่นหลังกว้างนั้นไปจนลับตา

"มึงไม่ได้จะตีกับมันใช่มัย"

ไอ้ตั้มถามอึ้งๆ เพราะมันรู้ว่าผมไม่ถูกกับไอ้จิน หลังจากพวกเราทำธุระกันเสร็จแล้วก็ไปล้างมือก่อนจะเดินมาหยุดที่ทางเข้าโรงยิมอีกครั้ง

"ไอ้พุด"

"อะไร"

"ที่ถูกถามไปเมื่อกี้ละ พวกมึงไม่ได้จะตีกันใช่มัย"

"เปล่า"

"แล้ว..." มันมองหน้าผมตรงๆ "มึงโอเคแล้วใช่มัย เรื่องดั่งกับบู่มนะ"

ผมถอนหายใจก่อนจะสายหัว

"ไม่เลยวะ" ผมถอนหายใจแข็งๆ "มันยากเว้ยตั้ม"

มันตบปาผมแรงๆ

"กูไม่รู้จะช่วยมึงยังไงวะพุด แต่มึงต้องผ่านไปให้ได้นะ"

"ผ่านเรื่องอะไรอะ"

ผมหันขวับไปมองบุคคลที่สาม บู่มมายืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ สีหน้าสงสัยใคร่รู้ของเธอทำให้ผมพูดไม่ออก ผมถอนหายใจขณะที่ไอ้ตั้มหลบฉากไปแล้ว บู่มเลยเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม

"มีเรื่องอะไรอะพด"

"เปล่า"

"มึงพูดกับกูตรงๆ ได้นะ"

ผมส่ายหน้าเมื่อเห็นสายตาคาดคั่นของเธอ

"มึงโกหกกูอยู่ใช่ไหม" บุ่มทำหน้าที่สีหน้าคาดคั่น "มึงชอบไอ้ตั้งไข่ม้อยพด"

ผมอิงไป สีหน้าแววตาของบุ่มเต็มไปด้วยความคลงแคลง นัยน์ตาเธอ
แดงก่ำเหมือนจะมีน้ำตาคลอลอยู่

"กูทำร้ายจิตใจมึงใช่ไหม"

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่เธอถามเสียงสั้น บุ่มเป็นคนรักเพื่อน ถ้าเธอ
รู้ว่าผมชอบไอ้ตั้ง ความรักระหว่างเธอกับตั้งต้องจบลงแน่ๆ

"บุ่ม" ผมพูดเบาๆ "กูมีคนที่ชอบอยู่แล้ว"

เธอทำหน้าที่ประหลาดใจ

"ตอนนี้เรากำลังคุยๆ กันอยู่"

ผมพูดเสียงแผ่ว ในหัวพยายามคิดหาหนทางเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
ของเพื่อนสาว

"ใครกัน"

นั่นสิ ใครวะ

ใครเหรววะ...ผมเขม้ปากแน่น เพราะผมกำลังโกหกเธออีกครั้ง

"ใครเหรวพด"

ผมพูดไม่ออก พยายามค้นหาชื่อใครสักคนออกมา บุ่มรู้ว่าผมชอบผู้ชาย
ฉะนั้นเพื่อนผู้หญิงในคณะตัดทิ้งได้เลย หากเป็นผู้ชาย ผมก็ไม่รู้จักใครเลย
นอกจากบีม แน่นนอนว่าบุ่มรู้จักบีม เธอรู้ดีว่าผมไม่มีทางชอบบีมแน่ๆ เพราะ
พวกเราค่อนข้างสนิทและทำค่ายมาด้วยกันตั้งหลายปี

เธอมองหน้าผมอย่างคาดคั่น

"เอ่อ" แวบหนึ่งผมนึกถึงใบหน้าของใครบางคน กูชอบยืมชื่อมึงหน่อย
แล้วกันนะ "ไอ้จิ้น"

"ฮะ" บุ่มมุ่นหัวคิ้ว "ใครนะ"

"ฉันทนะ"

ผมคิดว่าเมื่อพูดออกไปแล้วเรื่องมันจะจบ ถ้าหากว่าคนที่ถูกแอบอ้างชื่อ
จะไม่มาหยุดอยู่ด้านหลังบูม สายตาคู่นั้นเหลือบมองผมแวบหนึ่งก่อนจะ
กดยิ้มมุมปากจนผมรู้สึกหน้าร้อนผ่าว

แม่ง

จังหวะนรกเกินไปแล้ว

เสียงที่ 2

"มึงเก็บชั่วโมงฝึกงานถึงไหนแล้ววะ"

ไอ้ตั้มใช้ปลายเท้าสะกิดถามผม ไอ้หานี่มือมีไม่ใช้ ดันใช้เท้า กวนจริงๆ
ผมแยกเขี้ยวใส่มัน

"ไม่ถึงไหน"

"เหลือเยอะมั้ยล่ะ"

ผมถอนหายใจแล้วพยักหน้าน้อยๆ เพราะกังวลเรื่องนี้อยู่น้อย ผมอยู่ปีสามแล้วจึงเหลือเวลาไม่มากในการเก็บชั่วโมงฝึกงาน ก่อนที่ตอนปีสี่จะต้องออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสายงานของตัวเอง แต่ที่คณะมีกฎระเบียบให้ผลิตต้องเก็บชั่วโมงให้ครบตามกำหนด ซึ่งไอ้ชั่วโมงฝึกงานนี้มีแบ่งอีกว่าต้องไปทำอะไรก่อนบ้าง อย่างสาขาผมต้องไปเป็นผู้นำการออกกำลังกายไปเป็นผู้ช่วยวิจัย และที่สำคัญคือต้องไปประจำที่มกกีฬา โดยแต่ละอย่างก็มีชั่วโมงฝึกงานที่ต้องเก็บที่ไม่เท่ากัน

ผมน่าจะเก็บชั่วโมงอย่างอื่นครบแล้ว เหลือแค่ประจำที่มกกีฬานี้แหละ เพราะเป็นหน่วยสำคัญจึงมีชั่วโมงที่บังคับให้ต้องเก็บเพิ่มเติมตั้งยี่สิบกว่าชั่วโมง

"ไปประจำที่มบอลสิ"

ตั้มมันบ่นปากไปที่ไอ้ดังซึ่งมันเป็นนักบอลมหา'ลัยทีมเดียวกับไอ้จิน
นั่นแหละ

"เพื่อนมึงก็อยู่ที่มบอกลมหา'ลัยอะ หัวหน้าผู้ฝึกสอนก็รู้หน้าที่คณะ ไปขอเก็บชั่วโมงได้สบายเลย"

ผมส่ายหน้าเนือยๆ

ที่มอะไรก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่ที่มบอดแน่นอน ใจตั้มเห็นสีหน้าของผมเลยหุบปากจับ มันคงรู้ว่าที่ผมไม่ยอมไปประจำที่มบอดเพราะไม่ยอมอาศัยอยู่ใกล้ไอ้ตัง ถ้าอยู่ที่มบอดยังก็ต้องเห็นบุ่มแวงมาหาไอ้ตังบ่อยแน่ๆ

ผมไม่ยอมเห็น

"กูจะไปประจำที่มว่ายน้า"

"ได้ข่าวว่าช่วงนี้เขาไม่มีซ้อมเพราะเก็บตัวไปคัดทีมชาติกันหมด มึงจะไปเก็บชั่วโมงกับใคร"

ดั่งมันเฮ้ยแย้ง

"จันที่มรักบี้"

"มึงนวดนักรักบี้ไหวเหวอ"

แน่นอนว่าพอไปประจำที่มกีฬาแล้วสิ่งที่เสียไม่ได้คือการดูแลสุขภาพก็พาดังแต่อาหารการกินไปจนถึงอาการบาดเจ็บ และบ่อยครั้งต้องนวดคลายกล้ามเนื้อให้นักกีฬาด้วย แล้วประเด็นคือนักรักบี้แต่ละคนตัวโตๆ กล้ามเป็นมัดๆ ทั้งนั้น แม้ว่าจะใช้แรงนวดขนาดไหน นักกีฬายังไม่รู้รู้สึกเลย เหมือนมดขึ้นไปบีบนวดบนตัวยักษ์ใหญ่ยังไงยังงั้น

ผมเคยลองครั้งหนึ่งเมื่อปีก่อน เกือบตายทั้งที่ลงแรงไปตั้งเยอะแต่นักกีฬา กลับบอกว่ายังไม่รู้สึกเลยว่ากล้ามเนื้อผ่อนคลาย แม่งเฮ้ย โคตรเสียเซลฟ์

"ที่มฮอกกี้อะ"

พวกมันถอนหายใจ

"งัดซ้อมช่วงนี้"

โวย ผมกุมขมับเพราะทางเลือกอื่นไม่มีเลยแม่ง

"ทำไมวะ ไม่ยอมไปประจำที่มบอดอะไรขนาดนั้น"

ไอ้ตังหรีตามองผม

"เปล้า"

"ถ้ามันไม่ทำทีมบอล มันจะเก็บชั่วโมงฝึกงานไม่ทันนะ"

ที่ไ้่ดั่งพูดมาก็มีเหตุผล แต่ผมไม่ยอมรับรู้เหตุผลนั้นเลย ผมถอนหายใจ พลางเหลือบตามองไปทางตัมที่มองผมอย่างเห็นใจ มีเวลาอีกเทอมเดียวกับการเก็บอีกยี่สิบกว่าชั่วโมง แน่แน่นอนว่าทีมบอลเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด เพราะใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปดูแลนักกีฬาซ้อมช่วงเย็นได้ อย่างน้อยวันหนึ่งก็พาเข้าไปสองถึงสามชั่วโมงแล้ว ใช้เวลาไม่ถึงเดือน ผมน่าจะเก็บครบแน่ๆ

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ จังหวะนั้นบูมก็เดินกลับมาที่โต๊ะพร้อมบั้งเย็น ในมือพอดี ของกินยอดนิยมของเด็กคณะผมนั่นเรียกความสนใจจากเพื่อนทั้งสอง พวกมันหันไปสนใจบั้งเย็นโอวัลติน เรื่องที่คุยกันก่อนหน้านี้เลยถูกพับเก็บไปโดยปริยาย

"ไม่กินอะพุด"

บูมใช้ช้อนตักน้ำแข็งปั่นละเอียดมาจ่อตรงหน้าจนผมต้องเปิดปากรับ

"อ่อยอัย"

ผมพยักหน้าน้อยๆ แล้วยิ้มให้เธอ

"อ่อย แต่กูอยากกินอะไรเผ็ดๆ อะ มั่นงวๆ ยังไงไม่รู้ กลัวคาบบายจะหลับ"

พูดแล้วผมก็ผุดลุกขึ้นยืน กวาดสายตามองไปยังร้านอาหารในโรงอาหาร โรงอาหารคณะผมต้องใช้ร่วมกับอีกสองคณะ ตอนเที่ยงๆ แบบนี้คนเลยค่อนข้างเยอะ

ขณะที่ยืนต่อคิวร้านยำอยู่นั้นผมเห็นเพื่อนต่างคณะตัวเล็กที่ยิ้มแป้นมาแต่ไกล

บีมยิ้มตาหยีโบกไม้โบกมือให้ผมแล้วเดินเข้ามาหา นอกจากบีมแล้วยังเห็นเพื่อนสนิทฝ่ายนั้นอีกคน ไม่ใช่ไอ้จิ้น แต่เป็นผู้ชายหน้าหนึ่งตัวสูงใหญ่ ซึ่งเป็นนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ที่ผมเคยพูดถึงก่อนหน้านี้ เขามักจะแฉะมา กินข้าวกับบีมประจำ

เขาผงกหัวยิ้มให้ผมเล็กน้อยตามประสาคนไม่ค่อยพูด ต่างจากบีมที่ทั้งพูดและยิ้มเก่ง ระหว่างนี้ผมแอบเหลือบตามองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นคนจาก

คณะวิศวะฯ เลย

แต่ก็ดีแล้วละ ผมยังไม่พร้อมเผชิญหน้ากับมันตรงๆ เพราะยังจำเหตุการณ์เมื่อวันก่อนได้ไม่ลืม เหตุการณ์ที่ผมแอบอ้างว่าผมกับมันมีสัมพันธ์กัน แต่คิดก็อายจนพูดไม่ออกแล้ว ดีที่พอพูดกับบุ่มจบ ใ้เงินแค่มองยิ้มๆ แต่ไม่ได้พูดอะไรให้ผมหน้าแตก ผมเลยรีบคว้าแขนบุ่มเลี้ยงไปอีกทาง

"พูดกินอะไรวะ"

"ย៉าน่ะ"

"เออ เปรี้ยวปาก อยากกินตามเลยวะ"

ผมยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหุบยิ้มทำหน้าเฉือนเพราะเห็นคนที่เพิ่งวางใจว่าจะไม่โผล่หน้ามาหยุดยืนอยู่ข้างบีม ก่อนจะกดยิ้มมุ่มปากให้ผมเป็นเชิงทักทาย

"เอ่อ บีม กูปวดท้องวะ ไปห้องน้ำก่อนนะ"

อยู่ตรงนี้ไม่ได้แล้วโว้ย

เผ่นได้เผ่นก่อนเหอะ

ผมรีบผละออกไปไม่ได้หันกลับไปดูหรรอก เพราะไม่กล้าหันไปเผชิญหน้ากับคนที่มักมีรอยยิ้มเปรอะเปื้อนอยู่บนใบหน้าแบบนั้น ผมเดินมาเรื่อยๆ ก่อนจะเดินมาหยุดที่ม้านั่งใต้อาคารด้านนอกแล้วนั่งแปะอยู่ตรงนั้น

แม่ง

รู้ทั้งรู้ว่าเหม็นหน้ากันจะตาย แต่ดันหลุดปากพูดไปได้ยังไงวะที่กำลังคุยๆ อยู่กับใ้เงิน แม่งเฮ้ย

ผมกุมขมับก่อนจะผลอกัดเล็บตัวเอง พยายามคิดหาทางออกให้กับเรื่องนี้

จะต้องโกหกบุ่มไปอีกนานเท่าไร トラบไตที่ผมกับใ้เงินยังเป็นแค่คนแปลกหน้ากันอยู่แบบนี้คงโดนบุ่มจับโป๊ะเรื่องนี้ได้สักวันหนึ่ง

ไม่อยากจะคิดว่าถ้าถึงวันนั้นจะเป็นยังไง

ผมนั่งอยู่ตรงนั้นนานเท่าไรไม่รู้จนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าใครสักคนตรงมาทางนี้ ผมเลยเฉียวตัวหันกลับไปมอง ใ้เงินมันเดินออกมาคุยโทรศัพท์อะไรตรงนี้วะ ผมรีบหันหลังกลับไปก่อนจะพยายามเฉียงหน้าไปทางอื่นเพื่อไม่ให้

มันสังเกตเห็น ระหว่างนั้นผมได้ยินเสียงทุ้มแต่จับใจความอะไรไม่ได้เลย

จนกระทั่งเสียงนั้นเงียบหายไป สงสัยมันเดินกลับไปแล้วมั้ง ผมเอี้ยวตัว
กลับไปดูก่อนจะสะดุ้งโหยงที่เห็นมันมายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้
มันกอดอกมองผมยิ้มๆ

"มึงชอบแอบฟังคนอื่นคุยโทรศัพท์เหรอ"

"กูเปล่า"

"แล้วทำตัวลึบๆ ล่อๆ ทำไม"

"กูไม่ยอมได้ยินหรือยุ่งเรื่องของมึงเลยสักนิด"

"นี่คือคำพูดของคนทีบอกว่าเรากำลัง 'คุยๆ' กันเหรอ"

ผมหน้าร้อนผ่าว ยังเห็นสายตาคู่คมจ้องกันตรงๆ แบบนั้น

"กู..."

มันขยับเข้ามาใกล้

"ชอบกูเหรอ"

ผมส่ายหน้าหัวือ *เกสียตรอยยิ้มตรงมุมปากมันจริงๆ*

"ไม่มีทาง"

"แล้วพูดแบบนี้ทำไม"

ผมกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอก่อนจะหลบตามองพื้น

"ก็แค่ทำให้คนที่กูรักสบายใจ"

"เพื่ออะไร"

ผมเงยหน้าขึ้นก่อนจะถอนหายใจ

"เอาเป็นว่ากูขอโทษ กูไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนี้"

มันหรือตามองผมก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ จังหวะนั้นมันก็เดินมาทางนี้
พอดี ผมทำหน้าไม่ถูกเมื่อเห็นมันฉีกยิ้มกว้างที่เห็นผมอยู่กับไอ้จิน ก่อนที่เธอ
จะปายหน้าเดินเลี้ยวไปอีกทาง

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่

'กูไม่มีทางทำร้ายจิตใจเพื่อนรักกู ไม่มีทางแน่ๆ'

"เดี๋ยว"

ผมคิดว่าแขนมันเอาไว้ มันชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะหันกลับมา

"ไหนๆ ก็ถูกแอบอ้างแล้ว"

มันทำหน้าที่ไม่เข้าใจ

"ช่วย..."

"อะไร"

"ช่วยจับกุมน้อย"

ผมจึงมุ่งไปในลำคอ

"มึงว่าไงนะ"

"ช่วยทำเหมือนจับกุมน้อย"

ผมเงยหน้ามองมันตรงๆ

"ทำไมคุณต้องทำแบบนี้"

ผมเม้มปากแน่น

"มึงเคยถามนี่..." ผมหลุบตามองพื้น "ว่าต้องทำยังไงให้กุหลาบไฮโกรธ
เรื่องเมื่อปีก่อน"

"แล้ว..."

"ถ้ามึงทำเหมือนจับกุมน้อย...คุณจะได้คิดและหาไฮโกรธมึง"

มันกัดขี้มมปากแล้วหลุดหัวเราะออกมา

"นานเท่าไร"

มันถามขี้มมๆ

"เดือนเดียว แค่เดือนเดียว"

"เดือนเดียว" มันทวนคำพูด "ตกลง"

หือ

ผมออกไปที่มันตกลงรับปากอย่างง่ายดาย ยิ่งมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้น
ก็ยิ่งรู้สึกกระอักกระอ่วนใจยังไงไม่รู้

"คุณจับมึง"

เดี๋ยวนะ

ทำไมรู้สึกแปลกๆ... เหมือนกับว่ากำลังถูกมันจับจริงๆ

SOUND

บ่ายวันนี้ผมกับเพื่อนมีเรียนวิชานอกคณะซึ่งอยู่อีกโซนหนึ่ง เนื่องจากคณะสายวิทย์ฯ สุขภาพของผมถูกแยกตัวเป็นเอกเทศห่างจากที่ตั้งของคณะส่วนใหญ่พอสมควรเลยต้องโดยสารรถภายในมหา'ลัยซึ่งมาจอดอยู่บริเวณจุดจอดแถวคณะวิศวะ แต่บ่มีดันอยากกินกาแฟเลยลากพวกผมไปที่ร้านกาแฟแถวๆ หน้าคณะวิศวะ ซึ่งไม่ไกลจากคณะวิทยาศาสตร์ที่พวกเรามีเรียนกันในวันนี้

"โกโก้เย็น"

ผมเดินเข้าไปสั่งเมนูโปรดด้วย ขณะที่ไต่ดั่งกับไอ้ตัมยีนรออยู่นอกร้าน ส่วนบ่มันนั้นเป็นสาวกกาแฟเข้มข้น ระหว่างนั้นผมรู้สึกว้าวโรดศัพท์มีเสียงแจ๊สเตือนดังขึ้นมา พอควักมือถือออกมาก็เห็นข้อความแจ๊สเตือนที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าจอว่ามีใครสักคนแอดเฟรนด์เฟซบุ๊กผมมา

Facebook

'Jin.Jinna add your friend'

ผมอึ้งไปที่เห็นชื่อเฟซบุ๊กของใครคนหนึ่งส่งคำขอเป็นเพื่อนมา ผมรู้ว่าเจ้าของเฟซบุ๊กคือใคร เพราะผมรู้จักกับบีมมานานและเป็นเพื่อนกันบนแอปพลิเคชันนี้ ทุกครั้งที่บีมโพสต่ออะไรจะมีเพื่อนสนิทมาไลค์หรือคอมเมนต์แน่นอนว่าถึงแม้ผมจะไม่ได้เป็นเฟรนด์กับฝ่ายนั้นแต่ก็เห็นทุกการแจ๊สเตือน

'กูจะจีบมึง'

เจ้าของคำพูดนั้นส่งคำขอเป็นเพื่อนผมมา ผมนิ่งไป บอกตรงๆ ว่าไม่รู้ควรจะทำยังไง ในเมื่อเรตกลงกันว่าจะให้มันทำเหมือนจีบ บางทีการที่มันแอดเฟรนด์มาอาจจะเป็นขั้นตอนแรก ขึ้นให้ดูมุงๆ เข้ามาจีบคงจะประหลาดน่าดู เพราะกลุ่มเพื่อนผมรู้ว่าผมกับมันไม่ถูกกันมาก่อน

ผมซึ่งใจพัทหนึ่งก่อนจะกดรับเป็นเพื่อน

ขณะที่เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า โทรศัพท์ในมือก็สั่นรัวเหมือนมีสายเข้า
พอดีดี ๆ มันเป็นการโทรจากแอปฯ เมสเซนเจอร์ของเฟซบุ๊ก

'Audio Call

Tap to call again'

เหมือนฝ่ายนั้นจะโทรแชตมาแล้วกดวางไปก่อนที่ผมจะกดรับ
ผมมุ่งหน้าคว้าด้วยความประหลาดใจ พอดีกับแชตข้อความจากฝ่ายนั้น
ดังขึ้นมาอีกครั้ง

Jin.Jinna : โทษทีเพื่อนู๊แกล้ง

PP.Potduang : เอย

ผมพิมพ์ตอบกลับไป ว่าแล้วว่ามันไม่มีทางโทรหาผมเองหรอก ถึงแม้
ตอนนี้เราจะจับมือเป็นพันธมิตรกันชั่วคราวก็เถอะ

Jin.Jinna : เพื่อนู๊แกล้งกดวาง

เดียว?

ผมจ้องข้อความแชตนั้นเหมือนอยากอ่านให้ชัดๆ เพื่อแปลความหมาย
ของข้อความล่าสุด เพื่อนู๊แกล้งกดวางคือมันไม่ได้ตั้งใจจะกดวางเองอย่างนั้น
เหวอ

ผมทำหน้าที่ไม่ถูก แต่แล้วเจ้าของข้อความก็โทรเข้ามาอีกครั้ง

'Jin.Jinna is calling'

"เอย"

ผมกรอกเสียงไปตามสาย

[อยู่ร้านกาแฟที่หน้าคณะภูเขรอ]

มันรู้ได้ไงวะ มีดาทิพย์หรือ ผมหันซ้ายหันขวามองหามันทันที

"เออ"

[รออยู่นั่นนะ]

"ทำไมวะ"

[มึงบอกว่าให้กูทำเหมือนจะจีบนี่]

ก็ใช่

[กูกำลังไป...]

"..."

[เริ่มจีบมึงวันแรก]

ผมเ้ม้มปากแน่น รู้สึกหุ้รอนขึ้นมายังไงก็ไม่รู้ จนกระทั่งพนักงานเรียกไป
รับออเดอร์ ผมเดินมันๆ ออกจากร้านท่ามกลางสีหน้าประหลาดใจของบ๋ม
ที่ลอบมองอยู่เงียบๆ

"มึงเป็นไรวะพด"

"เอ่อ"

ผมเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะมองไปรอบๆ เพื่อหาคนในสายที่เพิ่งวางไปเมื่อ
สักครู่

"แล้วเมื่อไหร่ใครโทรมาอะ"

ผมยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะพูดว่า

"ไอ้จินนะ"

"นั่นแน่" เธอยิ้มแซวๆ "รู้ปะ ตอนที่มึงบอกว่าคุยอยู่กับจิน กูยังไม่อยาก
จะเชื่อเลย ก็พวกมึง همینขึ้นหน้ากันจะตาย"

อย่าว่าแต่เธอไม่เชื่อเลย ผมยังไม่เชื่อหุ้ตัวเองว่ามันจะตกลงแก๊งจีบผม
จริงๆ ผมยิ้มแหยๆ ให้เพื่อนสาวคนสนิทก่อนจะเดินไปสมทบกับเพื่อนอีก
สองคนนอกร้าน ซึ่งเป็นจังหวะที่ใครบางคนเดินมากับแก๊งเพื่อนสนิทของมัน
ยกเว้นอันดาที่ไม่ได้มาด้วย

ผมทำตัวไม่ถูกที่มันเดินตรงมาหยุดตรงหน้า ใบหน้าคมคายกดยิ้ม
มุมปากให้ สายตาคู่นั้นทอดมองผมตรงๆ จนทำอะไรไม่ถูก

“มีงเล่นสมทบบาทเกินไปรีเปล่า”

“มาทำอะไรแถวนี้อะ”

มันเอ่ยถาม ขณะที่ผมได้แต่ยืนอึ้งไปเลย ใจตั้งถึงกับมุ่นหัวคิ้ว ส่วน
ใจตั้มนั้นหน้าเหวอไปแล้ว

เรื่องที่สองคณะตีกันเมื่อปีก่อนรู้กันไปทั่ว แน่นอนว่าเพื่อนสนิทผมรู้ว่า
ผมไม่ชอบชู้หน้าไอ้จิ้นขนาดไหน ส่วนมันเองก็ดูจะไม่อยากข้องเกี่ยวอะไร
กับผม แต่วันนี้มันดันเดินมาคุยกับผมด้วยท่าทางปกติ เขาจริงผิดปกติด้วยซ้ำ
เพราะเล่นพูดไปยิ้มไปแบบนั้น

“เอ่อ” ผมเกาหัวแกรกรๆ “มีเรียนที่คณะวิद्याนะ”

“อ้อ ตั้งใจเรียนนะ”

กลุ่มเพื่อนมันเป่าปากโห่ร้อง ทำหน้าทำตาคัล้ายจะแซว

“เอ่อ”

ใจตั้มตาเบิกโผลงท่าทางตกใจเหมือนเห็นผี ส่วนใจตั้งล้ำล้ากกาแพที่บุ่ม
ซื่อมาเมื่อไปเรียบร้อยแล้ว ต่างจากเพื่อนของไอ้จิ้นที่แค่ยกไหล่ด้วยท่าทาง
ขบขันไม่พอ ทั้งทศและอาร์ทแปะมือใส่กันราวกับว่าพวกมันถูกใจไม่น้อยที่เห็น
ไอ้จิ้นถามผมเสียงนุ่มจนขลุ๊ก

ผมว่าผมควรออกไปจากสถานการณ์กระอักกระอ่วนนี้สักที คิดได้
แบบนั้นเลยคว้าแขนมันออกมาจากตรงนั้น

“ไปไหน”

ไอ้จิ้นถามยิ้มๆ เมื่อผมลากมันออกจากบริเวณร้านกาแฟไกลพอสมควร
แล้ว ผมจึงกอดอกมองหน้าอย่างเอาเรื่อง

“มีงคิดจะทำอะไร”

“จิบมีงไง”

ผมแยกเขี้ยวใส่มันทันที

“มีงเล่นสมจริงมากไปแล้ว”

คนตรงหน้าก็ยกไหล่ก่อนจะกัดยิ้มมุมปาก ท่าทางแบบนั้นทำให้ผมส่ายหัว
 "วันนี้พอแค่นี้แหละ แค่นี้เพื่อนกูก็ช็อกตาตั้งกันหมดแล้ว..." ผมทำหน้า
 เซ็งๆ " همینซีหน้ากันมาเป็นปี อยู่ๆ มาสปาร์กกัน มันไม่แปลกเกินไปหรือ"

"มึงว่าแปลกหรือ"

"แปลกสิวะ ถ้ามมาได้"

"หรือ" มันพูดยิ้มๆ "กว่าไม่แปลก"

"..."

"เรื่องปกติของคนจิบกัน"

ไอ้สัดเฮ้ย ผมรู้สึกหน้าร้อนวูบขึ้นมาเลย

"มึงพูดดีกับกูเกินไป"

ผมทำหน้ามู๋

"แล้วต้องพูดยังไง"

มันถามยิ้มๆ

"อย่าพูดเสียงสองใส่กู"

"วันนี้มาทำอะไรแถวนี้"

*เสียงมันโชนปกตินะ แต่หูกูนี่สิที่ไม่ปกติ เพราะฟังแล้วมันนุ่มนวล
 บอกไม่ถูก*

"หรือ วันนี้มาทำอะไรแถวนี้"

มันเปลี่ยนเป็นเสียงราบเรียบ แต่ดวงตามองผมนิ่ง

"เอ่อ"

"ชอบแบบไหน"

"..."

"ชอบแบบที่กูพูดก่อนหน้านี้ หรือชอบแบบตอนที่พูดเมื่อกี้"

ผมเฝ้าปากแน่น

"ชอบบุดอนไหน"

คำถามแหม่งโคตรกำวม

"ไม่ชอบทั้งหมดนั่นแหละ"

ไอ้จินกระตุกยิ้มมุมปาก ขณะที่ผมเบะปากใส่มัน จังหวะนั้นอันดาเดิน มาทางนี้พอดี ฝ่ายนั้นฉีกยิ้มแล้วโบกมือทักทายผม ผมยิ้มตอบเขาก่อนจะ มุ่งหน้าคว่ำเมื่อเห็นความผิดปกติบริเวณใบหน้าของอันดา มุมปากเขี่ยซ้ำ เหมือนไปกระแทกกับอะไรสักอย่างมา

"หน้าเป็นอะไรอะอันดา"

"หกล้มนิดหน่อยนะ"

อันดาตอบเสียงสดใส แต่แวตาคู่ นั้นดูเศร้าแปลกๆ จนผมรู้สึกเป็นห่วง

"เราเห็นทวิตของพุดด้วงแล้วนะ ขอขอบคุณมาก"

"อ้อ"

ผมยิ้มให้กำลังใจเขา

"บางข้อความในโซเชียล ถ้ามันทอกซิกก็เลือกที่เสพน้อยนะ" ผมบอก ขวัญใจตัวเอง "งตเสฟสี่โซเชียลไปก่อนก็ได้ โลกสมมติที่รู้จักกันผ่านตัวหนังสือ บางครั้งก็ใจร้าย อาจเพราะไม่ได้พูดกันต่อหน้า เขาถึงไม่ได้นึกถึงจิตใจเจ้าของเรื่อง ที่อาจผ่านมามาอ่านเจอ เข้มแข็งนะอันดา"

อันดาจึงมำขอบคุณผม

"จะบายแล้ว มึงกลับไปเรียนเถอะ"

ใครบางคนที่ยืนรับทสนทนายู่นานพูดกับผม ผมเลยหันไปค้อนให้มัน อันดาเลยยิ้มล้อเลียนท่าทางของเพื่อนสนิทตัวเองแล้วหันมายิ้มให้ผมแวบหนึ่ง

"เราไปก่อนนะพุดด้วง ขอขอบคุณมากๆ" อันดายิ้มให้ก่อนจะหันไปทาง เพื่อนสนิทตัวเอง "กูไปรอที่ห้องนะจิน ลืมไปว่ามึงจับพุดด้วงอยู่นี่หว่า"

อันดาผละออกไปแล้ว ผมเลยหันขวับไปมองหน้าไอ้จินอย่างเอาเรื่อง แม่งเรื่องของผมกับมันนี่คงรู้กันทั่วแล้วมั้ง

"ตั้งใจเรียนล่ะ"

"มึงพูดไปแล้ว"

ผมเบะปากให้มัน

"คนจับกันใหม่ๆ มันไม่เบื่อหรอกที่จะได้ยินคำพูดเดิมๆ"

ไอ้จินพูดยิ้มๆ ผมเลยแยกเขี้ยวใส่มันทันที

"แต่เราไม่ได้จับกันจริงๆ"

"แล้วมึงอยากทำเรื่องเล่นๆ ให้กลายเป็นเรื่องจริงมั้ยล่ะ"

ผมแทบจะผะก๋ายหลังตอนที่ใบหน้าคมคายโน้มลงมาใกล้กัน มันกระตุกยิ้มมุมปากก่อนจะผละออกไป ทั้งภาวะไวที่ผมซึ่งยืนอึ้งทำตัวไม่ถูก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ADevIX>